

ZPRÁVY OD SRDCE

ČASOPIS FARNOSTI NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE PÁNĚ

Úvodník otce Jana Houkala / Reportáž z tábora na Mariánské / Zprávy z charity /
Rozhovor s naším jáhnem Milošem Hrdým / Pozvánka do společenství maminek

ČÍSLO 2 / VÁNOCE 2023

Milé farnice, milí farníci a všichni případní další čtenáři našeho občasníku, druhé jeho číslo, které právě otevíráte, vychází na začátku adventní doby. Jistě není třeba připomínat, co slovo advent znamená, že je to „příchod“. A že doba adventní je tedy dobou, kdy Kristus – tajemně, ale reálně – by měl nově přicházet do našeho srdce a života. V kostele při mších svatých budeme naslouchat den co den starozákonním zaslíbením příchodu Mesiáše. Smyslem jejich každoročně opakované četby je, aby zasáhly naše nitro a nově je pootevřely Boží milosti. Jsou to zprávy od Srdce k srdci, od Srdce Božího, ať už tato překrásná metafora znamená Boží lásku k nám, či Kristovo boholidské srdce pro nás probodené, k srdci našemu, k našemu lidskému nitru, našemu já, čili duši.

I náš farní časopis se podobně jmenuje: Zprávy od Srdce. Určitá dvojznačnost názvu byla samozřejmě záměrem. Mají v něm být zprávy z farnosti u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně a zároveň takové, které v ideálním případě vycházejí ze srdce a nitra těch, kteří jsou jejich autory. A také to mají být zprávy o dobrých aktivitách našich farníků. V časopise by měly zaznívat takové informace, které především potěší, zahřejí a pozitivně naladí.

Kéž by tomu tak aspoň trochu i bylo, aby čtení rozhovorů, reportáží či přijetí různých pozvánek aspoň nepatrně pomohlo k naší kýžené otevřenosti Bohu i lidem.

Nejde však jen o náš časopis, který na začátku adventu otevíráme. Ještě více jde o to, abychom se my všichni pokusili být – nejen v nadcházejícím čase, ale stále – dobrými posly dobrých zpráv svým bratřím a sestrám, lidem kolem sebe. Zpráv, které pootevřou srdce lidí Bohu, dobru a druhým lidem. Aspoň nějak, nepatrně. Což se může nejlépe stát, jen když my sami se dobré zprávě – evangeliu – otevřeme. A kdy jindy se o to více pokusit než právě v době adventní, ve které více astronomické tmy a méně světla k touze po Božím světle i symbolicky vybízí.

Chtějme tedy být navzájem posly dobrých zpráv, od Srdce (Božího) i srdce (svého) k srdcím ostatních. A umějme přijímat a slyšet dobré zprávy zase od nich. A kdyby se četba tohoto čísla našeho časopisu stala k tomu všemu aspoň nějakou inspirací, Bohu díky.

Požehnaný advent Vám všem.

Jan Houkal, farář

Vybíráme z bohatého dění uvnitř naší farnosti – tentokrát o volbách do pastorační rady, o novém společenství pro starší mládež nebo o letošním letním táboře na Mariánské. Kompletní přehled aktuálního dění najdete na našich stránkách www.srdcepane.cz, na Facebooku, na nástěnce v kostele a také v ohláškách. Rádi byste také vy přispěli svou pozvánkou, výzvou nebo reportáží? Ozvěte se nám na casopis@srdcepane.cz!

NOVÁ PASTORAČNÍ RADA FARNOSTI

Během prosince se sbírají návrhy jmen kandidátů a v lednu 2024 se budou konat volby do nové pastorační rady naší farnosti. Bližší informace budou oznámeny na obvyklých platformách.

PŘIHLASTE SE NA RODINNÉ JARNÍ PRÁZDNINY V KRKONOŠÍCH!

Jarní prázdniny (nejen) na bězkách od 3. do 10. února 2024 se tentokrát budou konat – podobně jako již v minulém roce – nejen pro děti a mládež, ale i formou „rodinné dovolené“. Jsou tedy zvány i rodiny farníků s dětmi. Kapacita je však omezená, a tak je třeba se domluvit co nejdříve s otcem Janem. Dá-li Bůh.

POZVÁNKA DO NAŠEHO NOVÉHO SPOLEČENSTVÍ STARŠÍ MLÁDEŽE

Možná jste si v naší farnosti všimli plakátu, který zve do nově vzniklého společenství starší mládeže. S myšlenkou ho vytvořit přišel otec Jan, a to na hovorech o víře pro starší mládež. Opakovaně mluvil o tom, že by byla škoda ho nezaložit, když se nás na hovorech schází relativně hodně. Měl samozřejmě na mysli setkávání mládeže, kterého by se on sám přímo nezúčastnil. Těsně před začátkem letních prázdnin se pak zeptal, kdo společenství zorganizuje. Z účastníků hovorů jsem nejstarší, a tak mi přišlo zbabělé se nepřihlásit.

Na první schůzce v září jsme se bavili o tom, co od společenství očekáváme. Po několika týdnech se ustálilo jednoduché schéma: přednese se téma, proběhne moderovaná debata a nakonec se někdo obětuje tím, že nadhodí téma na příští týden a přislíbí skromnou přípravu. Kdo chce, může přinést občerstvení, ale hlavně je přinést sebe, svůj čas a ochotu mluvit s ostatními. Na posledních patnáct minut společenství většinou přijde otec Jan, aby přispěl do debaty a vedl modlitbu.

Dosud jsme se takto v zázemí kostela sešli osmkrát. Pokud zrovna není nějaký významný svátek, začínáme každý čtvrtek v 19 hodin a končíme zhruba o půl deváté. Nejvíce se nás sešlo dvanáct, nejméně pět. Nejstaršímu z nás je třicet let, nejmladšímu patnáct (nepočítám ovšem Edu, které je sedm měsíců ☺).

Na našem plakátě si můžete přečíst větu: „Spojuje nás vyznání víry, a proto se scházíme.“ Pokud jde o mou motivaci společenství organizovat, ta věta je klíčová. Scházet se s podobně starými lidmi, s nimiž sdílím to, co ve svém životě považuji za nejdůležitější, mi dává hluboký smysl. Tím spíše, že se tak děje přímo na půdě kostela.

Vášek Soukup

JAK JSME SE MĚLI NA LETOŠNÍM FARNÍM TÁBOŘE?

V Krušných horách u Jáchymova leží malá vesnice jménem Mariánská. Právě tam jezdíme jako vedoucí a děti z farnosti Nejsvětějšího Srdce Páně na svůj každoroční letní tábor. Každý si z něho vždy odveze spoustu vzpomínek, zážitků i nových kamarádů. Chcete vědět, jak celá akce probíhá?

Dalo by se říct, že se moc nelišíme od jiných táborů. Chodíme na výlety do přírody, máme celotáborovou hru, ale také prostor si jen povídat a trávit čas s kamarády. Nechybí ani odpolední fotbalék. Přesto je zde věc, díky které dostává náš tábor jiný rozměr. Celotáborová hra má totiž každý rok duchovní téma, které nás provází celou dobu. Formou her se děti dozvědí něco nového z křesťanského života, historie nebo z jiných oblastí. Také nás provázejí určitá pravidla, která vytvářejí příjemné prostředí jak pro nás vedoucí, tak pro děti.

Letos se díky prodloužení ze sedmi na deset dní otevřela cesta k novému, avšak dost důležitému duchovnímu tématu. Každý den se děti mohly seznámit s jedním bodem desatera – co vůbec znamená a jaký je jeho úmysl. Také měly možnost poznat biblické postavy a svaté, kteří s určitým přikázáním souvisí. Každý den si na vyrobené desky desatera přilepily znění jednoho z nich. Za pravidla dopolední hry získávaly obrázky svatých, které pak využily v závěrečné hře. Také dostávaly každý den sedm papírků se slovem, které souviselo s příslušným přikázáním. Tato „slovička“ mohly děti ztráct za špatné chování, což se ale prakticky nestávalo. ☺

Navzdory velkému počtu menších účastníků mohu asi za všechny vedoucí říct, že tábor proběhl bez jakýchkoliv problémů a starostí. Dobré náladě také přispívalo krásné počasí během první poloviny tábora. Celkově bych chtěl poděkovat všem vedoucím a dětem, kteří na táboře byli, a rád bych namotivoval další, aby neváhali a jeli na tábor příští rok s námi. Nemůžu také zapomenout na otce Jana jako hlavního vedoucího, který nám každý rok poskytuje duchovní oporu a táboru dává duchovní rozměr. Budu se tedy těšit na všechny snad i v následujících letech!

Za celý tábor Ondřej Fürbach

P. S. Dá-li Bůh, další farní tábor se bude konat od 19. do 30. 8. 2024 na Mariánské. Můžeme se již nyní těšit. ●

OŠETRIT RÁNY NA UKRAJINĚ

Ten pocit bezmoci je strašný. Jak jenom pomáhat, když se napadená země brání silnějšímu agresorovi? Zničená země, spousty mrtvých a zraněných. Paradoxně pomoc, kterou můžeme za podpory mnoha dalších organizovat, pomáhá nejvíc nám samotným.

Už jste o tom asi slyšeli a psali jsme i zde: od června zpracováváme obinadla pro Ukrajinu. Obvazy třídíme podle velikosti a kvality materiálu, poté se smotky rovnají do krabic. Najdou se velmi kvalitní typy, které je možné používat opakovaně a vyvařit na 95 °C, velké pásy na ošetření rozsáhlých zranění, ale i maličkaté fáče, které se snad dají namotat jen na dětské prstíčky. Krabice je potom třeba zalepit, nadepsat a také označit vzorkem toho, co obsahují.

Zásilka poslaná na konci srpna dorazila do dvou nemocnic: do Kremenčuku (na Dněpru, mezi Kyjevem a Dniprem), a do Kreminky (tedy na samotnou frontu v Luhanské oblasti u Rubižného).

Začátkem září přišla z Ukrajiny velmi pochvalná sms: „Navozili jste sami poklady :) Ty obvazy jsou dobré. Lepší ty široké a top jsou široké s pruhem. Ale i ty úzke nemocnice zdelá. A plíny jsou lepší než zlatý cihly.“ (Ještě možná vysvětlení, proč sbíráme a posíláme i plíny: na frontě při prvním ošetření není čas operované cévkovat, takže se inkontinenční pomůcky velmi hodí.)

Ukázalo se, že by bylo možné zvládnout i odvoz většího množství obvazů. Do motání se tedy zapojila ještě komunita Chemin Neuf z Tuchoměřic a komunitní centrum v Břevnově. Zájem o zapojení projevila i jedna pražská základní škola, která zpracování humanitární pomoci využívá v rámci pracovního vyučování.

Trénujete s dětmi puzzle. Bude se hodit při rovnání krabic do auta.

Jak tedy akce „obvazy“ probíhá teď, na začátku listopadu? Pytle od továrny zatím odebírají hlavně Flekovi a Tomáš Fiala, který zatím sám odváží dodávkou zalepené a popsané krabice do skladu v Benešově. Zde si je přebírají řidiči z organizace Zdravotní zajištění, kteří (nejen naši) pomoc na Ukrajinu vozí. Ve farnosti se scházejí skupinky dobrovolníků v pondělí, čtvrtek a pátek dopoledne v besidě, pondělní a čtvrteční večery tam, kde je zrovna volno. Někdy přijdou tři, někdy se nás sejde víc než apoštolů.

Od září jsme odvezli více než 80 krabic. Zároveň farní charita koupila 22 kusů profesionálních škrtilidel, tzv. turniketů, které při velkém zranění mohou zachránit život. Co se s pomocí děje dál a jak to vypadá na Ukrajině, se dozvíte z webových stránek zdravotnizajisteni.cz nebo při besedě – viz rámeček. Finanční podporu můžete také zaslat přímo na následující transparentní účty: 2602141416/2010 vedený v EUR, 2702141392/2010 vedený v CZK, případně prostřednictvím sbírek na portálech donio.cz/zdravotnizajisteni nebo darujme.cz/organizace/1201237.

JAK JE DNES NA UKRAJINĚ? PŘIJĎTE SE PODÍVAT!

Promítání a beseda s Janem Zamrazilem se bude konat v pondělí 11. prosince od 18 hodin v refektáři františkánského kláštera P. Marie Sněžné na Jungmannově náměstí.

Program:

- 17:00, kaple sv. archanděla Michaela: Mše svatá „za spravedlivý mír pro Ukrajinu a za ochranu pro všechny její obránce i dobrovolníky, kteří do napadené země přivázejí pomoc“.
- 18:00, refektář: Promítání, vyprávění, informace o možnostech nenáročné pomoci. Naším hostem bude pan Jan Zamrazil, MBA, který spolu s dalšími dobrovolníky dlouhodobě pomáhá na Ukrajině v rámci humanitární mise.

Pokud byste se rádi zapojili do sbírky, bude možné na místě odevzdat jakýkoliv zdravotnický materiál, který už sami nepotřebujete (např. použité berle, ortézy, tlakoměry, autolékárničky, obvazy, pleny pro dospělé a podobně).

Je možné s sebou přinést též něco malého ke kávě a čaji, které budou v průběhu večera k dispozici.

ANONYMNÍ DÁRCE

zdravotnizajisteni.cz

NEVZDÁME SE!

QR Platba

NAJDEME TŘI KRÁLE?

Charita Česká republika pořádá největší charitativní sbírku u nás. Probíhá každý rok ve vánoční době, dá se přispět online, materiálně i tradičně do kasiček koledníků. Výnos je určen na nejrůznější pomoc lidem v nouzi. Vysbírané peníze se spočítají a z 65 % pak vracejí na potřeby farních charit.

Zbytek slouží projektům celorepublikové nebo diecézní charity, jako jsou azylové domy, denní stacionáře, terapeutické dílny a různé poradenské, sociální a zdravotní služby.

Jak sbírka probíhá? U nás se teď do koledování zapojovaly především děti z náboženství a některé rodiny – a ani to by nebylo možné bez obětavé pomoci pastoračních asistentek. V posledních letech se naše sbírka omezila na kostel, nanejvýš některá odvážnější skupinka vyrazila po svátečních bohoslužbách na schodiště před vstupem do kostela.

Jak bude po těchto Vánocích? Plánujeme vybírat po všech bohoslužbách o slavnosti Zjevení Páně 6. ledna a pak v neděli 7. ledna. Nemáte také chuť vzít si některou ze „služeb“? Pokud ano, запиšte se v sakristii do seznamu a domluvte se, co je potřeba předem připravit. Případně přispějte na Tříkrálový sbírkový účet: 66008822/0800, VS 777.

Více informací: trikralovasbirka.cz

KRÁTCE Z FARNÍ CHARITY

- Dobrovolníci farní charity se scházejí obvykle každé třetí úterý v měsíci v sedm hodin večer v knihovně v zázemí kostela. Přijďte se podívat.
- V chodbě mezi knihovnou a videosálem jsou k dispozici sběrné koše. Sbíráme trvanlivé potraviny a hygienické potřeby, které pak předáváme potřebným.
- Farní charita přispívá na platby za družinu, obědy či školkovně dětem z rodin, které to potřebují.
- Podpořte lidi bez domova – tipy najdete na pracenaulici.cz/bezdomova/#13-tipu.
- Obvazy zpracováváme zatím v pondělí, čtvrtek a pátek dopoledne po ranní mši svaté většinou v besídce, v pondělí a ve čtvrtek nás najdete v modrém salonku. ●

Za celou farní charitu Michaela Valentová, Michaela Tydlitátová a (mimo jiné autorka ilustrací) Magdalena Martinovská

KONTEMPLACE JE ABSOLUTNĚ NEOBYČEJNÁ VĚC PRO OBYČEJNÉ LIDI

ROZHOVOR S NAŠÍM JÁHNEM MILOŠEM HRDÝM

Miloš Hrdý, zaměstnanec České národní banky, bývalý hobby boxer, příznivec kontemplativní spirituality a také jáhen naší farnosti. Pokud jste někdy navštívili některou z mnoha aktivit a společenství, na kterých se podílí, máte pocit, že ho znáte už roky. Miloš je srdečný, přátelský a otevřený – když ale došlo na téma našeho rozhovoru, dlouho se zdráhal. Nakonec souhlasil jen pod podmínkou, že se budeme bavit ne o něm, ale o Bohu. Jak se to povedlo, posuďte na následujících stránkách sami.

Ty jsi jáhen naší farnosti. Mohl bys čtenářům představit, co to vlastně znamená?

Náplň je velmi různorodá. Liší se farnost od farnosti, ale dá se říct, že je to pomocník kněze. V mém případě to spočívá v hospodářské činnosti, pomáhám otci Janovi při jednáních o údržbách, opravách... To je jedna oblast, a ta druhá je pak duchovní, to znamená modlitební společenství, setkání jednotlivých skupin, duchovní obnovy... Neřekl bych, že je vedu, spíš se aktivně účastním. Léta tady například funguje kontemplace v kryptě, to je mé osobní spiritualitě asi nejbližší, setkání maminek je teď taky moc fajn, občas dělám exercicie tady, v kolínském klášteře nebo v klášteře ve Slaném u karmelitánů.

Slyšela jsem, že cesty jáhnů k jejich povolání bývají občas složité – jaká byla ta tvoje?

Tak u mě je to jednoduché – žádné plánování ani cesta nebyla. Já jsem o tom nikdy neuvažoval. Prostě jsem jen ve farnosti organizoval nebo spoluorganizoval různé akce, například kontemplaci v kryptě, dialogy spiritualit. Mě by nic takového nenapadlo – až předchozí farář Zdenek Wasserbauer mě na tohle navedl a za pár let, už jako biskup, i vysvětil.

Pokud vím, ty jsi po třicítce konvertoval – chtěl bys říct něco o tom, jak ses stal křesťanem?

Kdybych to měl říct trochu bonmotem, k víře mě dovedl Sokrates z Platonových dialogů. Začal jsem ho číst na gymnáziu, tedy ještě za komunistů. Byl pro mě tehdy objevem, který otevřel duchovní sféru, sféru mravnosti, způsobem, který byl v té době a v té společnosti naprosto neznámý. Dalším takovým klíčovým momentem byl Tomáš Garrigue Masaryk a jeho rozhovory s Karlem Čapkem. To je úžasná knížka, která rozhodně stojí za přečtení. Masarykova mravní integrita a otevřeně promyšlené otázky je pro mě dodnes fascinující. Tam to tedy začalo.

Tvoje konverze byla tedy založená především na četbě?

Nejen, ale zrovna k těmto knížkám jsem se dostal sám. Mimochodem, sehnat takové knížky bylo tehdy opravdu obtížné. S vděčností dodnes myslím na prodavače v antikvariátu v Pardubicích, kde jsem byl na vojně, který mi schovával Platónovy dialogy a podobné knihy.

Člověk samozřejmě poté potřeboval o těchto tématech také s někým mluvit. V okolí byly skryté skupinky lidí, kteří když poznali, že se tím zabývám, byli ochotni se otevřeně bavit a doporučit mi další četbu.

Třeba Jana od Kříže jsem za komunismu tajně rozmnožoval v ČNB, kde jsem tehdy pracoval jako noční strážný. Tehdy se kopírky zamykaly, aby se nedalo nic rozmnožovat, ale já jsem si při svých pochůzkách vytipoval, že v jedné kanceláři na to kašlou a nechávají kopírku odemčenou. Tak jsem tam po nocích rozmnožoval *Výstup na horu Karmel*.

A proč vlastně katolická církev? Víš, že je ti blízký i buddhismus...

O jiné spiritualitě jsem ani neuvažoval. Na doporučení různých lidí jsem začal číst spisy velkých světců a mystiků této tradice, a to mi vůbec nedalo možnost uvažovat nad něčím jiným.

Buddhismus, i když mám k němu velkou úctu, pro mě nikdy nebyla cesta, přestože jsem se jím hodně zabýval – hlavně zenovým buddhismem, o kterém jsem psal bakalářku na Katolické teologické fakultě. Lze v něm nalézt mnoho zajímavých inspirací. Například intuice, že sebepoznání a kontemplativní zkušenost jednoty je nepostradatelnou součástí každé pravé duchovní cesty. Je inspirací k objeovávání vlastní bohaté kontemplativní tradice, na kterou možná někdy zapomínáme. Velmi inspirativní je pro mne snaha jít za slovní vyjádření, jít ke zkušenosti, k vnitřnímu poznání pravé reality. Nespokojit se jen s nějakým učením, nehledat význam jen v pojmovém pochopení, ale ve vnitřním prožitku.

Je mimochodem možné najít mnoho podivuhodných shod. Například vznikla velká interakce křesťanství se zenovým buddhismem v druhé polovině minulého století, kdy řada kněží a řeholních osob cestovala do Japonska a věnovala se tam zenovému buddhismu pod vedením školy Sanbó Kjódan. Vzešly z toho zajímavé, do určité míry diskutabilní výstupy. Pokud by to někoho zajímalo, i když je to nechutná sebestopagace, může si přečíst moji bakalářku nebo článek pro odborný

časopis Univerzity Karlovy *Acta Universitatis Carolinae Theologica*, kde najde také odkazy na další literaturu.

Moje aktuální téma je každodenní život křesťana. Jak vypadá ten tvůj?

To je dost častá otázka, jak vlastně každodenně žít křesťanství – jak se to takzvaně projevuje? Pluralita projevů je obrovská, ale co je samotné jádro křesťanství? Myslím, že klíčový je úryvek: „Čas se naplnil, Boží království se přiblížilo, obraťte se a věřte evangeliu.“ Myslím, že jádro je ve víře, že Boží království, přítomnost Boha, teď a tady je realitou. Bůh se prolamuje do našeho bytí a naším úkolem je měnit své smýšlení, abychom Ho byli schopni zakoušet.

Tím „zakoušet“ myslíš na úrovni duchovních zážitků?

Na základě nějakého poznání. Problém je, že si většinou představujeme vědecké poznání, ale tohle je poznání zkušenostní – k tomu směřovaly kontemplativní spirituality. Kontemplativní život je jádrem. Tím nemám na mysli, jestli cvičím tu, nebo onu modlitbu, ale že mým hlavním životním cílem je poznat pravdu o realitě, o Bohu, o sobě. V momentě, kdy se stává ústředním životním tématem poznání, tedy sjednocení s Bohem, člověk přichází k jádru křesťanství.

Řekl bys, že jde o jeden konkrétní moment?

Je to spíš řada momentů, postupné prolamování. Fáze pozvolného vývoje a potom fáze průlomového poznání. Tyto momenty můžeme poznat tak, že nám změní pohled na řadu našich životních motivů, cílů, chťení.

Konkrétní příklad je velmi jednoduchý – může jít o okamžik, kdy člověk uvidí, jak si svými hříchy kazí život. Není to nijak zvlášť příjemný moment, ale je myslím nezbytný a zpětně ho člověk ocení, protože od této chvíle obvykle nastane docela významná změna v jeho životě.

Řeknu příklad z vlastního života. Po zhruba dvaceti letech poměrně intenzivní dennodenní modlitby, ať už rozjímavé, nebo kontemplativní, jsem nabyl dojmu, že už moje modlitba má nějakou kvalitu. Na jedněch exerciciích však přednášející kněz řekl, že pokud modlitbu používáme pro uklidnění, je to chyba. A mně v tu chvíli došlo, že jde o můj případ. V tu chvíli jsem dostal vztek na toho kněze, nějakou dobu jsem se s tím vyrovnával, ale vlastně to pro mě znamenalo důležitý milník.

Rozumím. Ráda bych se ještě vrátila k tomu, že od těchto momentů se podle tebe člověk stane lepším. Není to ale spíš tak, že po těchto milnících, zážitcích, se pak náš život a chování vlastně docela rychle vrátí zase do starých kolejí?

Ano – problém je, když na tom pak přestaneme pracovat. Řekneme si, aha, no tak to je ono! Jenže setrvačnost našich zvyklostí, jednání, myšlení je silná a ten zážitek to nezměnil, ale jen nalomil, zpochybnil.

A úkolem duchovního života je tohle rozvíjet, pracovat na tom, modlit se. Protože pak přijde další moment, který ukáže, že ten první byl významný, ale ještě nebyl úplně pravdivý, a pak to jde kousek po kousku. Prostě se v duchovním životě nezastavit. Když se člověk zastaví, začne pak couvat.

Tak se dostáváme zpátky k mé původní otázce. Jak má tedy vypadat duchovní život v každodennosti?

Velmi pozvolna člověk začne, s mnoha selháními a chybami, podřizovat svoje aktivity a věci tohoto světa jako prostředky k tomu hlavnímu cíli, tedy k poznání. Co třeba? Člověk začne přizpůsobovat nejrůznější zábavy a relaxace, které má rád, tomu, aby nerušily modlitbu. Zjistí, že některé moc neruší, a některé naopak docela hodně. A pak si začne ty zábavy, které mu v modlitbě brání, odříkat.

Předpokládám, že každý křesťan má denně vymezenou minimálně půlhodinu na modlitbu a rozjímání (*smích*). Někdy se mu modlitba daří, a někdy ne. A zjistí, že mohou mít vliv i předchozí aktivity a záliby. Jít se modlit po napínavém filmu nebo hádce znamená si docela účinně tu modlitbu destruovat.

Ty jsi třeba přestal vstupovat do konfliktů, aby ses mohl lépe modlit?

Pokud ty konflikty nejsou úplně zásadní, tak se jim snažím vyhýbat. Jako když se člověk chystá na nějaký krásný koncert, na který se moc těší. Tak se na něj připravuje, snaží se přijít včas z práce, mít doma všechno zařízeno, naladit se, aby si koncert vychutnal. A když člověk vnitřně prožije, že modlitba je nejdůležitějším vrcholem dne, tak se pro něj stane tím koncertem.

Co bys řekl lidem, kteří vnímají modlitbu ne jako koncert, ale spíš jako povinnost?

Samozřejmě že modlitba není něco, na co by se člověk spontánně těšil – někdy ano, ale zdaleka ne vždycky. Rozumem ale dokáže poznat, že jde o něco tak zásadního pro jeho život, že i když se mu nechce, stejně ví, že je to důležité. Emoce jsou přelétavé a často je ani neovládáme. Takže důvod musí být rozumový. Není možné se modlit, jenom když člověk cítí chuť a radost.

Pokud křesťanství vychází z vnitřní potřeby duchovního života, potřeby poznat Boha, poznat tento svět, poznat sama sebe, tak modlitba je nezbytností. Když se nezbytnost prožívá opravdu niterně, tak se člověk přemůže. Bez přemáhání to nejde. Protože modlitba, a teď myslím rozjímání a tichou modlitbu, je myslím naprosto zásadní pro duchovní život. A vlastně je to jediná věc, kterou ti zvnějšku nelze odebrat.

Jak je možné, aby člověk měl Boha na prvním místě?

Myslím, že právě tou modlitbou. Člověk pochopí, že bez Boha by nebyl možný smysluplný život. Jak říká Tomáš Akvinský, chceme-li prožít naplněný, šťastný život, bez směřování k Bohu to nelze. I kdybychom byli úspěšní ve všech oblastech svého života, ať už vztahových, hmotných nebo kariérních, tak stejně nebudeme

nikdy plně spokojení. Podle Tomáše Akvinského štěstí neznamená, že jsme happy. Ale šťastně znamená naplněně nebo také smysluplně. I když to v danou chvíli může být nepříjemné nebo obtížné. Ale to znáš přece i v běžném životě – řada činností, které považuješ za smysluplné a naplňující, tě v mnoha okamžicích fyzicky i psychicky vyčerpává.

Křesťanství neanihiluje žádná dobra, tenhle svět, vztahy, koneckonců ani hmotná dobra, neanihiluje radost z čokolády nebo červeného vína, ale říká: to je málo. Bez toho bude život chvilku šťastný, ale nebude smysluplný, nebude naplněný. Filozofka Simone Weilová někde psala, že od 14 let toužila dosáhnout oné transcendentální říše, v níž bydlí pravda. Nejdřív se bála, že je příliš průměrná a že je jí to uzavřeno. Ale pak poznala, že tato možnost je otevřena každému člověku, který žizní pouze po pravdě a svou pozornost zaměřuje na neustálou snahu po jejím dosažení. Já také věřím, že to tak je. Sám znám několik lidí, kteří to tak mají.

Jaká jsou tvoje aktuální témata, nad kterými právě přemýšlíš?

Snažím se třeba porozumět zkušenosti některých mystiků, například Řehoře Nysského. Přemýšlím a medituji hodně o tom, co znamená ta jeho třetí fáze duchovního života – vstup ze světla do temnoty.

Řehoř Nysský je považován za zakladatele kontemplativní spirituality. Dle něho, a to odpovídá i mé zkušenosti, na počátku naší cesty žijeme v lidských potřebách, v pozemském trápení. Když putujeme k Bohu, tak přijde první fáze, kdy uvidíme přítomnost Božího bytí. V tu chvíli pochopíme, že všechno předchozí vnímání bylo fikcí. To je přechod ze tmy do světla. Pak přichází druhá fáze, kdy se

zbavujeme toho starého vidění, protože ono neodpadne naráz. Tma se odstraňuje a stále jasněji vidíme Boží přítomnost.

A potom, a tím je Řehoř Nysský výjimečný, přichází třetí fáze, ve které ze světla sestupujeme do Boží temnoty, kdy zjistíme, že Boha nedokážeme žádným způsobem poznat. Mysl proniká stále hloub do nitra – do zářivé temnoty. „Boha nikdy nikdo neviděl“, ale můžeme ho zakusit. Spatřit Boha v temnotě – vidění v nevidění – to je paradox, který mě teď tak zajímá.

Ale pochybuji, že to bude zajímat ještě někoho dalšího (*smích*).

Milošovo jáhenské svěcení v roce 2019

Kde bereš inspiraci pro duchovní růst, máš třeba nějaké oblíbené knihy?

Ano, knih mám doma asi 4 až 5 tisíc (*smích*). Třeba zmiňovaný Platón a jeho dialogy, Masaryk, pak dominikán Reginald Dacík a jeho *Prameny duchovního života* nebo jeho cyklus knížek o Bohu a člověku. To jsou pěkné věci, byť trochu už archaické. Pak samozřejmě klasici kontemplativního života: Řehoř Nysský, Evagrius Pontský, Jan Kasian, Tomáš Akvinský, Mistr Eckhart, Jan od Kříže, Thomas Merton.

Řekl bys, co ti pomáhá v krizi nebo když ztrácíš motivaci?

Krizi víry, ve smyslu, že bych pochyboval, jestli Bůh existuje nebo zda je tu přítomen, tak tu nemívám. Ale samozřejmě krize z toho, jak špatně poznávám křesťanství, jak je mé pochopení nedostatečné, to mívám pravidelně. A ty běžné krize, že se něco nedaří, to samozřejmě člověk prožívá. Jak se ale kontemplativní modlitba prohlubuje, tak jsou tyto věci čím dále méně rušivé a obtěžující. Já si naopak myslím, že často prožívané životní obtíže poukazují na to, že jsem se angažoval v něčem, co je pomíjivé, a zanedbal něco, co je nepomíjivé. Takže někdy tyto životní peripetie mohou být i velmi prospěšné.

Tomáš Akvinský se ptal, kdo je Bůh. Pokud se v našem kontemplativním životě stane tahle otázka skutečně ústřední, tak pak už ji nelze opustit. A že by mi chyběla touha se na ni ptát, to si nedovedu představit.

Abych se vrátil ke tvé otázce – pomáhá mi četba, čas strávený modlitbou, rozhovor s někým moudrým. Ale jádrem je modlitba. A když řeknu modlitba, tak myslím rozjímání a především kontemplativní modlitbu. Ta se myslím postupem času stane úplně dominantní.

Čtenářům by se mohlo zdát, že žiješ jen modlitbou a vírou... Jak ale vypadají třeba tvoje koníčky, jak trávíš svůj volný čas, co máš rád?

Jistěže se pořád nemodlím – mým koníčkem je četba spisů svatých nebo jejich životopisů, občas sleduju náboženské pořady, především na TV Noe, a samozřejmě velmi rád pomáhám manželce s úklidem, vařením nebo žehlením (*smích*). Žiju úplně normální vnější život. Čtu rád nejrůznější knihy, dívám se na kriminálky, pracuji na zahradě... A dokonce, tomu asi neuvěříš, podle mé ženy mám dosti chyb a nectností (*smích*).

Kontemplativní život není exkluzivita, odtrženost nebo mravní povýšenost. Spíše je to takové sjednocení těch neobyčejnějších věcí s tím nejneobyčejnějším. Kontemplace je absolutně neobyčejná věc pro zcela obyčejné lidi.

Chceš říct něco na závěr? Třeba něco o Bohu....

Ono se ale vlastně o Bohu mluvit nedá. Jak totiž poznal Řehoř Nysský, On je mimo naše veškeré poznání... A přesto přístupný. ●

Za rozhovor děkuje **Barbora Sedláčková**

SETKÁNÍ MAMINEK (A TATÍNKŮ) S DĚTMI

Prý jsme opomíjená skupina. Prý řešíme jenom to, jak rostou zuby nebo kdy už dítě začne chodit po čtyřech, po třech nebo po dvou. A moje nejoblíbenější věta – prý prožíváme magické období v životě ženy.

Musím říct, že jsem měla jisté obavy, jak to na setkání matek dětí předškolního věku může vypadat. Když jsem ovšem s prohlášením, že být matkou je to nejhorší peklo, sklídila až hurónský smích účastnic, řekla jsem si, že to s těmahle holkama asi půjde. ☺

Většina z nás sice občas sotva vnímala, co nám jáhen Miloš vykládá, ať už proto, že nám nefungoval mozek z nevyspání, žaludek z těhotenských nevolností nebo jsme zrovna stíhaly lezoucí dítě až za dveře Besídky (kde ho našťěstí odchytila teta Míša a vzala na „tour de kostel“). Stejně se ale z této skupinky postupně vyvinula až prudce inspirativně diskutující sestava, ať už nad úryvky z Písma, duchovních knih nebo praktičtějších otázek z (nejen) mateřského života.

A Miloš nám stejně vlastně pokaždé říká to samé – že máme dát Boha ve svém životě na první místo. Haha, s takhle malými dětmi. Ovšem když se tak rozhlédnu po těch „magických“ účastnicích, začínám tušit, že některé berou jeho slova smrtelně vážně.

Abych nezapomněla, scházíme se každou středu v 9:30 v Besídce za zadním vchodem do kostela. Ale někdy taky na zahradě u kostela. Nebo u někoho doma na kafe. A občas u postranního oltáře nebo třeba vzadu v kostele na dece s pastelkami a dětskými knihami. Neváhejte se připojit! ☺

- Čas: každá středa od 9:30, jeden týden s jáhnem Milošem, druhý samostatně.
- Místo: Besídka (za zadním bezbariérovým vstupem do kostela).
- S hlídáním pomáhá teta Míša. (Děkujeme!)
- Hračky, knížky, pastelky a káva zajištěny.
- Víťame maminky i tatínky, a to i pokud nemáte dítě zrovna s sebou.
- Otevření jsme také rodičům hledajícím či nevěřícím.

Jedna (co má občas v hlavě) ZMatek ☺ *Alena*

P. S. Nechte maličkých přijít ke mně?

Je to téměř neřešitelný rébus – vést své malé děti ke křesťanství, vzít je na mši a pak se jen hodinu snažit je udržet potichu? Anebo na bohoslužby na pár let naopak rezignovat a nechat své maličké... raději doma?

U nás v kostele snad brzy budeme o kousek blíž k jeho vyřešení... Od začátku adventu bychom totiž rádi přidali několik prvků do pořadu bohoslužby tak, aby

dětem lépe ubíhala a ony pak na oplátku ostatním farníkům poskytly lepší možnost klidu a soustředění.

O co půjde? Rádi bychom děti zapojili do obětního průvodu, přivedli je na modlitbu Otče náš k oltáři, a postupně také zkoušíme „minikatechezi“ v zázemí našeho kostela, kam budou moci rodiče s předškolními dětmi během kázání odejít a připojit se na krátký program.

Naše plány jsou ovšem teprve v začátcích. Pokud byste k nim měli jakékoli nápady a tipy, nebo dokonce uvažujete, že byste se zapojili do přípravy katechezí spolu s námi, napište nám na casopis@srdcepane.cz – moc to uvítáme! ●

ZPRÁVY OD SRDCE. Občasník farnosti Nejsvětějšího Srdce Páně v Praze. Pro vnitřní potřebu farnosti. Neprodejné. Vydáno 1. prosince 2023. Foto na titulní straně: Petr Neubert. Redakce: otec Jan Houkal, Maria M. Ondrášová, Michaela Valentová, Jana Homolka Zelinová a Barbora Sedláčková. Rádi byste se podíleli na tvorbě časopisu nebo ještě lépe, pomohli při jeho grafickém zpracování? Budeme rádi, když se nám ozvete. Kontakt: casopis@srdcepane.cz. www.srdcepane.cz ●